نگاه

دیوارکشی در مرز دوستی

صادق ملکی
کارشناس و تحلیلگر ارشد مسائل ترکیه

● دیوارها مانع روابط انسان‌ها و کشورها هستند. باید همه دیوارهای ذهنی و مادی که عامل فاصله‌ها هستند را فروریخت. مرزهای ایران و ترکیه که در مراودات سیاسی مقامات دو کشور، مرزهای ۴۰۰ساله صلح عنوان می‌شود، مرزهای تهدید شده و به بهانه جلوگیری از تردد اعضای حزب کارگران کردستان و قاچاق کالا دیوارکشی می‌شود. تهران از دیواری که ازسوی آنکارا به طول ۱۴۴ کیلومتر و به قطر دو و ارتفاع سه متر در حال احداث می‌باشد، استقبال نموده است.

دیوارها حاصل هراس‌اند و دیوارکشی ترکیه در مرز ایران، نه‌تنها اقدامی غیردوستانه، بلکه اقدامی درراستای القای ایران‌هراسی به جهان است. نه دیوارها و نه نیروهای نظامی، نمی‌توانند عامل جلوگیری کامل از نفوذ «پ‌ک‌ک» و قاچاق کالا شوند. در ورود و خروج پیکارجویان و قاچاقچیان، عوامل و ملاحظات پیچیده سیاسی، اجتماعی و اقتصادی دخیل بوده و فارغ از آن، نفوذی‌ها چون آب‌اند و در سخت‌ترین شرایط نیز با گذشتن از مناطق صعب‌العبور، راه خود را می‌یابند.

باور به اینکه راه‌حل معضل سیاسی و اجتماعی کردهای ترکیه و مشکل اقتصادی قاچاق، احداث دیوار است، ساده‌لوحی است. مسئله پ‌ک‌ک و قاچاق، حاصل عوامل پیدا و پنهان چندوجهی است که راه‌حل آن، عمدتا نه رویکرد سخت‌افزاری، بلکه اتخاذ شیوه‌های نرم‌افزاری است.

درخصوص دیوارکشی ترکیه در مرزهای خود با ایران، نباید اظهارات رسمی مقامات این کشور را چندان جدی گرفت. اهداف امنیتی- نظامی فقط بخشی از ملاحظات احداث دیوار بوده و در کنار آن، موضوعات سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی نیز مدنظر آنکاراست. کنترل دقیق‌تر و تقویت ضعف‌های نقاط مرزی، ایجاد موقعیت مناسب برای ورودها، امکان تغییر مسیر آب‌های مرزی، قطع و یا کنترل ارتباطات شیعیان ایغدیر و کردها، جلوگیری از مهاجرت و یا هجوم آوارگان در بحران‌های احتمالی، نشان‌دادن ترکیه به‌عنوان جامعه و کشوری توسعه‌یافته و ایران به‌عنوان جامعه و کشوری توسعه‌نیافته، ایجاد ذهنیت مبتنی بر ضعف ایران در کنترل مرزها و... ازجمله اهداف مستتر و ناگفته پروژه دیوارکشی ترکیه است.

در نگاه کلی، احداث دیوارها عملی غیراخلاقی بوده و ذهنیت درگیر در دیوارها، نمی‌تواند برای تعامل انسان‌ها و به‌تبع آن کشورها پل بسازد. علاوه بر آن، دیوار، کارکرد دفاعی و تهاجمی نیز داشته و می‌تواند در شرایط بحرانی دست برتر را از آنِ ترکیه کند. توجه داشته باشیم هم‌زمانی تقریبی سفر باقری، رئیس ستاد کل نیروهای مسلح ایران، به آنکارا با شروع ساخت دیوار، در بخشی تاکتیک آنکارا برای ممانعت از واکنش ایران نسبت به این عمل بوده است.

به‌هرحال به نظر می‌رسد دیوارکشی بیش از هرچیزی حاصل ذهنیت اردوغان و سیاست‌های اتخاذی وی باشد. ذهن اردوغان درگیر تقسیم‌بندی‌های سیاسی، اجتماعی و مذهبی است. مردی که جامعه ترکیه را به‌شدت دوقطبی کرده است، می‌تواند دیوار نیز بکشد. با این وجود نباید ترکیه را معادل اردوغان گرفت. اردوغان امروز است و فردا نخواهد بود. دیوارهای داخلی و بیرونی ترکیه با رفتن اردوغان، می‌تواند فروبریزد. جهان امروز و فردا، جهان دیوارها نیست.

یکی از مسائل مهم در جریان احداث دیوار، ضرورت اعمال نظارت دقیق بر آن می‌باشد. دیوار اگر در برخی از نقطه‌های مرزی کمی به داخل مرزهای ایران تمایل یابد، این به معنای ازدست‌دادن خاک خواهد بود.

نکته آنکه، ایرانیان با دیرینه فرهنگی که ترکیه نیز تحت‌تاثیر موج‌های آن بوده است، احداث دیوار را بی‌احترامی به حرمت ملی خویش تلقی کرده و آن را عملی غیردوستانه می‌دانند، درحالی‌که مرزهای سیاسی در اروپا فاقد معنا می‌شوند، ترکیه در خاورمیانه با دیوارکشی، مرزها را پرمعنا و... می‌کند. ایمن‌سازی با احداث دیوار امنیتی، تحقق نمی‌یابد. برای ایمن‌سازی و ایجاد آرامش باید ذهنیت‌ها را تغییر داد. باید نه‌تنها دیوارهای ذهنی، بلکه دیوارهای فیزیکی را نیز از میان برد و با خویش و دیگران با حفظ منافع متقابل از در تعامل وارد شد.

سخن آخر آنکه، باید در نگاه به ترکیه‌ای که فرمانروایی آن، در دست اردوغان است، بیش از هرچیزی به سیاست‌های اجرائی و میدانی آن توجه داشت. به نظر می‌رسد در این راستا باید بیشتر دیوارکشی را واقعی دانسته و به توافقات کاغذی با دیده تردید نگریست. در این میان، همچنان در شوک استقبال از دیواری هستیم که روحانی ماه‌ها پیش اعلام کرده بود زمان آنها پایان یافته است. سؤال: اگر یونان هم در مرزهای خود با ترکیه دیوار بکشد، آیا آنکارا از آن استقبال خواهد کرد؟

politics@sharghdaily.ir

نگاهی به طرح در دست اجرای آنکارا

چرا ترکیه در مرز ایران دیوار می‌کشد

لیلا ابراهیمیان: ترکیه برای حفاظت از مرزهای خود دیوار بتونی می‌سازد؛ دیواری به طول ۶۵۰ کیلومتر در مرزهای سوریه و دیواری به طول ۱۴۴ کیلومتر، با سه متر ارتفاع و دو متر عرض در مرز ایران. هفدهم مردادماه امسال بود که سایت «حریت» خبر داد «سلیمان البان»، استاندار استان «آغری»، در شرق ترکیه، از روند ساخت این دیوار بازدید می‌کند، اما ترکیه دیوارسازی بین کشورهای همسایه را از سال ۱۳۹۳ شروع کرده است. طبل جنگ تروریست‌ها در خاورمیانه که به صدا درآمد، آتش آن به زمین سوریه و عراق کشیده شد؛ حمایت برخی از کشورها از تروریست‌ها و داعش رسوایی بزرگی برای آنها بود. عده‌ای می‌خواستند دامن خود را از این بدنامی پاک کنند و عده‌ای علیه داعش جنگیدند؛ هرکسی راهی در پیش گرفت؛ ایران در بیرون مرزها علیه تروریست‌های داعش جنگید و ترکیه که زمانی متهم شده بود از داعش حمایت مالی می‌کند یا اینکه منابع نفتی آنها را خریداری می‌کند، برای حفاظت از مرزهای خود راه دیوارکشی را در پیش گرفت. آنها خواستند بین ترکیه و سوریه دیوار بتونی برافرازند برای جلوگیری از ورود تروریست‌ها به خاک ترکیه. در مرز ایران و ترکیه هم ترک‌ها بهانه دیگری دارند؛ می‌خواهند از ورود پ‌ک‌ک؛ شبه‌نظامیان وابسته به حزب کارگران کردستان، به خاک خود، جلوگیری شود. برای همین سال ۲۰۱۴ ساخت دیوار در مرز جنوبی خود با سوریه را آغاز کردند و امسال ساخت دیوار در مرزهای ایران را در پنج مرحله در پیش دارند. اما مرز ایران و ترکیه، مرزی به نسبت باثبات در طول تاریخ. بیش از ۵۰۰ کیلومتر است؛ مناطق کوهستانی صعب‌العبور که در آن چهار استان آغری، ایگدیر، وان و حاکاری از ترکیه با استان آذربایجان‌غربی هم‌مرز است. استان‌های آغری و ایگدیر در شمالی‌ترین قسمت مرز مشترک دو کشور در طرح دیوارکشی قرار دارند. حالا این مرزها با بلوک‌های بتونی قابل‌حمل و انتقال که هر قطعه آن هفت تن وزن دارد، در حصار مانده‌اند. در طول این دیوار ۱۵ در، برای تردد شیشه‌های ضدگلوله در فواصل مشخص نصب شده است. بالای دیوارها در حصار سیم خاردار است که ارتفاع آن به چهار متر می‌رساند. این دیوار در پنج مرحله ساخته می‌شود. در اردیبهشت ۱۳۹۶ «آلیک»، رئیس اداره تأسیسات مسکونی وابسته به نخست‌وزیری ترکیه، گفته بود احداث دیوار در مرز ایران و ترکیه به طول ۱۴۴ کیلومتر آغاز شده است و مرحله اول آن در شهریور ۱۳۹۶ به پایان می‌رسد.

مرزی به درازنای تاریخ

ایران هرگز شروع‌کننده حمله به ترکیه نبوده است؛ ۲۹ می ۱۴۵۳ (هشتم خرداد ۸۳۲) بود که سلطان محمد دوم، پادشاه عثمانی با فتح قسطنطنیه، (کنستان پیر)، به عمر هزارساله امپراتوری رم شرقی یا بیزانس پایان داد و لقب فاتح گرفت. در ایام شکوه عثمانی بود که شاه اسماعیل صفوی اولین دولت ملی بعد از اسلام را در ایران تشکیل داد. در این ایام جنگ‌های ایران و عثمانی شروع می‌شود؛ با جنگ چالدران و شکست ایرانیان در این جنگ. این شکست در روحیه اسماعیل که تا آن زمان قهقهه فاتح پیروز جنگ سر می‌داد، تأثیر زیادی گذاشت تا اینکه او در ۳۸ سالگی درگذشت یا دق کرد. شاه طهماسب با سلطنت سلیمان قانونی در عثمانی هم‌دوره بود که در سال ۱۵۳۸ با قشونی وارد خاک آذربایجان و تبریز شد. جنگ‌های ۲۰ساله ایران و عثمانی خرابی‌های زیادی در ایران داشت و پایتخت ایران در این دوره از تبریز به قزوین منتقل شد. تا اینکه در دوره شاه عباس اول، معاهده صلح استانبول (۲۱ مارس ۱۵۹۰) امضا شد. به موجب این قرارداد، شهر تبریز با قسمت غربی آذربایجان و نهاوند دست عثمانی‌ها ماند، اما دوران شکوه ایران با حضور شاه عباس کبیر به اوج می‌رسید؛ او بعد از سروسامان‌دادن به مخالفان خود به استرداد سرزمین ازدست‌رفته اندیشید و در این راه اقدام کرد. مدتی بعد شاه عباس با انتقال پایتخت از قزوین به اصفهان به تهیه مقدمات جنگ اندیشید. پیروزی شاه عباس به قرارداد صلحی منجر شد که در آن عثمانی‌ها از هرگونه ادعایی نسبت به آذربایجان، کردستان، لرستان و خوزستان صرف‌نظر کرده و عهدنامه استانبول دوم را امضا کردند؛ عهدنامه‌ای که عمر آن به سه سال بیشتر نرسید. بار دیگر در زمان شاه صفی، روابط ایران و عثمانی خراب شد و حمله عثمانی‌ها به خاک ایران درنهایت به معاهده صلح قصرشیرین (زهاب) انجامید. در این عهدنامه در سال ۱۶۳۹ بغداد، بصره و قسمتی از کردستان غربی به عثمانی‌ها واگذار شد تا دوران نادرشاه افشار که بار دیگر این سرزمین‌ها استرداد شدند. گرچه عهدنامه قصرشیرین در سال ۱۶۳۹ مرز میان دو کشور را تعیین کرد، اما مناطق کوهستانی قصرشیرین تا دو قرن محل درگیری‌های پی‌درپی میان دو کشور شد. حملات عثمانی به شمال غربی ایران برای سرکوب قبایل شورشگر، پاسخ تلافی‌جویانه دولت ایران را در پی داشت. این اقدام باعث شد سلطان محمود دوم عثمانی در سال ۱۸۲۱ حمله‌ای را به ایران آغاز کند. عثمانی با ارتشی قدرتمند و با وضعیت برتری نسبت به ارتش ایران حمله‌ای را آغاز کرد، اما ارتش فتحعلی‌شاه قاجار شکست سختی بر ارتش عثمانی وارد آورد. نخستین عهدنامه در جولای سال ۱۸۲۳ منعقد شد، اما به دلیل آنکه مرزهای تعیین‌شده در عهدنامه ۱۶۳۹ قصرشیرین را تثبیت کرد، نتوانست چاره‌ای مناسب برای درگیری‌های مرزی قبلی تعیین کند. درگیری‌های مرزی در دهه ۱۸۳۰ دوباره دو کشور را به جنگ هدایت کرد. با میانجی‌گری انگلستان و امپراتوری روسیه، دومین عهدنامه در ۳۱ می ۱۸۴۷ میان ایران و عثمانی به امضا رسید. طبق این عهدنامه، مناطق مورد اختلاف میان دو امپراتوری میان آنها تقسیم شد، اما به‌دلیل غیردقیق‌بودن، انجام این اقدام تا سال ۱۹۱۴ به طول انجامید. به موجب عهدنامه دوم ارزروم، دولت ایران پذیرفت که از ادعای خود در رابطه با مناطق غربی زهاب (مندلی، نفتخانه و خانقین) دست برداشته و نیز حاکمیت عثمانی را بر سلیمانیه به رسمیت بشناسد و نسبت به آن ادعایی نداشته باشد.

همچنین عثمانی نیز تعهد کرد حق کشتی‌رانی ایران بر اروندرود را به رسمیت بشناسد. علاوه بر این بنا شد که حدود مرزی دو کشور تعیین شود ولی باوجود برگزاری سه نشست توافقی به عمل نیامد. نماینده ایران در این قرارداد امیرکبیر بود.

دیوارهایی اطراف تاریخ؛ دفاع از مرز

دیوارکشی بین مرزها پیشینه‌ای به قدمت تاریخ دارد؛ بسیاری از تمدن‌های تاریخ کهن برای دور نگه‌داشتن کشور خود از دشمنان متخاصم، دیوارهای عظیم دفاعی حول محدوده خود درست می‌کردند. آنها از این طریق مرزهای ملی خود را مشخص کرده و از فرارکردن شهروندان خود به آن‌سوی مرزها جلوگیری می‌کردند.

● **دیوار بزرگ گرگان (Great wall in Gorgan):** دیواری با آجرهای قرمزرنگ که به نام «مار سرخ» شناخته می‌شد، به طول ۲۰۰ کیلومتر از سواحل جنوبی دریای خزر تا کوه‌های البرز کشیده شده بود. زمانی تصور می‌شد که این دیوار به دستور اسکندر مقدونی ساخته شده و حتی بعضا به «حصار اسکندر» شهره شد اما بعدها مشخص شد که این بنا در قرن پنجم میلادی به دست ساسانیان ساخته شده است. طولانی‌ترین دیوار عهد باستان با ۳۰ دژ، پادگانی با ۳۰ هزار سرباز و شبکه‌ای از کانال‌ها بود که هم نقش سیستم تأمین آب آشامیدنی این سربازان را ایفا می‌کرد و هم نوعی خندق دفاعی بود.

● **دیوار هادریان (Hadrian's Wall):** در سال ۱۲۲ قبل از میلاد ساخته شده است؛ سلطان هادریان، برای محافظت از بریتانیای روم در برابر پیکت‌ها و دیگر قبایل بربر که در شمال انگلستان و اسکاتلند سکونت داشتند، آن را تأسیس می‌کند. دیوار هادریان ۱۱۷ کیلومتر طول و سه‌متر عرض داشت؛ دیواری با دروازه‌هایی به فاصله ۱.۵ کیلومتری که تمامی تحرکات منطقه را کنترل می‌کرد. این دیوار تا اوایل قرن پنجم به‌عنوان نمادی از قدرت رومیان در برابر بریتانیا به قوت خود باقی بود اما هزارو ۶۰۰ سال بعد، مردم برای استفاده از مواد و مصالح ساختمانی به این دیوار هجوم بردند.

> **به گزارش IOM تعداد متقاضیان پناهندگی در سال‌های ۲۰۱۵ به بعد به کشورهای اروپایی بیشتر شده و در همین وضعیت اروپا مرزهای خود را به‌شدت محافظت می‌کند. این نشان می‌دهد این سیاست‌ها تأثیر بازدارنده‌ای بر مردم نداشته است. مردم و مهاجران راه خود را می‌روند؛ مهاجرانی که به این کشورها رسیده‌اند، بیشتر از گذشته بوده است**

● **دیواری حول شهر اژدها:** مهم‌ترین دیوار باستان، دیوار بزرگ چین است؛ دیواری افسانه‌ای که هزاران کیلومتر از بیابان گبی تا مرز کره‌شمالی کشیده شده است. ساخت‌وساز این حصار در قرن سوم پیش از میلاد و به دستور پادشاه وقت سرزمین اژدهای سرخ شروع شد اما مشهورترین قسمت‌های آن بین قرن‌های چهاردهم تا هفدهم بعد از میلاد سر از زمین بیرون آوردند تا از سلسله مینگ در برابر عشایر استپ محافظت کنند.

● **دیوار قسطنطنیه:** در همان زمان، قسطنطنیه هم به دور خود دیواری کشیده بود؛ کلان‌شهر قسطنطنیه، به‌خاطر دیوارهای محکمش زبانزد عام‌وخاص بود. این دیوارها به طول ۲۲ کیلومتر کشیده شده بودند و دورتادور شهر را احاطه می‌کردند. در سال ۱۴۵۳، فرمانروای عثمانی این شهر را با توپخانه خود محاصره کرد و فرمانروایی بیزانس سرنگون شد. اما تاریخ معاصر اروپا دیوار دیگری را به خاطر دارد.

● **دیوار عموریان:** سومری‌ها، نخستین تمدن شناخته‌شده در دنیا، یکی از اولین دیوارهای دفاعی جهان را هم به ثبت رساندند: دیوار عموریان. در قرن ۲۱ قبل از میلاد، فرمانروای سومری برای محافظت از سرزمین‌هایشان در برابر عموریان (قبیله‌ای چادرنشین که به بین‌النهرین هجوم بردند) نوعی مانع مستحکم و عظیم را بنا نهادند. گفته می‌شود که این دیوار به طول ۱۶۰ کیلومتر بین دو رود دجله و فرات که حالا در عراق قرار دارند، کشیده شدند. این سازه احتمالا نخستین دیوار دفاعی دنیاست که پیرامون یک شهر ساخته شد و توانست دشمنان سومریان را برای چندین سال از سرزمین‌هایشان دور نگه دارد.

● **دیوار آتن:** در کنار این، دیوارهای بلند آتن هم در یونان باستان معروف است. آتن یکی از قدرتمندترین شهرهای دنیا بود اما یک ضعف نظامی عمده داشت: تا دریا فقط شش و نیم کیلومتر فاصله داشت. حدود سال ۴۶۱ میلادی آتنی‌ها درصدد آن برآمدند که این آسیب‌پذیری را جبران کنند و برای این منظور مجموعه‌ای از حصارها و دیوارها را برای متصل‌کردن مرکز شهر به بندرگاه‌های کلیدی پیره و Phalerum احداث کردند. بعد از اتمام پروسه ساخت، «دیوارهای بلند آتن» نقش نوعی مثلث زمینی ضد محاصره را ایفا کردند که به ساکنان درون شهر امکان می‌داد به‌سادگی آذوقه مورد نیازشان را از دریا تأمین کنند و خود دریا نیز از سوی نظامیان قدرتمند آتن محافظت می‌شد. این استحکامات باعث شد که آتن در جریان جنگ پلوپونز تسخیرناپذیر شود اما بعد از شکست ارتش آتن در دریا، این شهر مجبور به تسلیم شد. گفته می‌شود که به‌دنبال این شکست دیوارهای عظیم آتن برچیده شدند و مجددا بازسازی شدند و تا سال ۸۶ قبل از میلاد نیز همچنان پابرجا بوده‌اند.

● **دیوار مدرن در عصر معاصر:** دیوار برلین که در سال ۱۹۶۱ میلادی ساخته شد، و برلین را به دو بخش شرقی و غربی تقسیم کرد. رهبران آلمان شرقی مدعی بودند که این دیوار برای دور نگه‌داشتن فاشیست‌ها و دیگر دشمنان از سرزمینشان ساخته می‌شود اما در اصل برای آن بنا شد که مانع از فرار مردم از بخش شرقی آلمان به نواحی غربی‌اش شود. این دیوار در غرب با نام «دیوار شرم» شناخته می‌شد و تا قبل از ۹ نوامبر ۱۹۸۹ میلادی و گشوده‌شدنش توسط دولت آلمان شرقی ۲۸ سال پابرجا ماند.

قاره سبز در حصار فلز؛ مهاجران در راه اروپا

اروپا دلیل زنده‌ای است بر اینکه ایده ساختن دیوار بین آمریکا و مکزیک عملی نخواهد شد. ایام مبارزات انتخابات ریاست‌جمهوری آمریکا بود که دونالد ترامپ، نامزد جمهوری‌خواه از ساخت دیوار مرزی بین آمریکا و مکزیک گفت. او با هیلاری کلینتون، رقیب دموکرات خود درباره سیاست‌های مهاجرتی آمریکا به مناظره نشست. اما این ایده فقط مخصوص ترامپ نبود؛ اگرچه او بعد از پیروزی در انتخابات ایده خود را فراموش کرد و نخواست نقشه عملیاتی‌کردن آن، طراحی شود. کشورهای اروپایی با دلایلی مشابه دلیل ترامپ، یعنی جلوگیری از ورود مهاجران، سال‌هاست که مشغول دیوارکشی در مرزهای خود هستند. آنها می‌خواهند مهاجران و پناهندگان وارد کشورهای اروپایی-آمریکایی نشوند.

«ریس جونز»، استاد جغرافیای دانشگاه هاوایی در مقاله‌ای نوشته است: «به نظر می‌رسد که مرزها و دیوارها در چارچوب مهاجرت و توقف حرکت، به مسئله اول جهان تبدیل شده است».

او معتقد است: «به نظر می‌رسد برخی از کشورهای اروپایی در حال بازگشت به عقب از شینگن و تقویت مرزهای ملی خود هستند»؛ همان مسئله‌ای که علی خرم، نماینده سابق ایران در سازمان ملل، آن را «عصر رجعت اروپا از شینگن به حصارکشی» عنوان می‌کند. او معتقد است: «در عصر چندصدایی که اجماع کشورهای اروپایی روی منافع ملی همگانی به حداقل رسیده، اروپا چاره‌ای جز دیوارکشی در مرزهای خود ندارد. این به معنای این است که اروپاییان بر سر پذیرش یا رد پناهنده‌ها به سیاست واحدی نرسیده‌اند».

ادامه در صفحه ۱۹

کوتاه دیپلماسی

عضو جنبش امل در سالگرد ربوده‌شدن امام موسی صدر

● **ایسنا:** عضو جنبش امل لبنان برای شرکت در مراسم سی‌ونهمین سالگرد ربوده‌شدن امام موسی صدر به تهران سفر کرد. به گزارش الدیار، خلیل حمدان، عضو هیئت‌رئیسه جنبش امل لبنان، برای شرکت در مراسم سی‌ونهمین سالگرد ربوده‌شدن امام موسی صدر و شیخ محمد یعقوب و عباس بدرالدین به تهران سفر کرد. خلیل حمدان در این سفر اعلام کرد: همه می‌دانند که امام موسی صدر به انقلاب اسلامی ایران اهتمام زیادی می‌ورزید و یکی از ارکان آن به‌شمار می‌رود و در مقاله امام موسی صدر تحت عنوان «نداء الانبیا» که روزنامه لوموند فرانسه آن را منتشر کرد، آشکار بود که موسی صدر در آن در مورد اهداف انقلاب اسلامی ایران و ظلم شاه صحبت می‌کند.

میستورا در راه تهران

● **ایرنا:** استفان دی‌میستورا، نماینده ویژه دبیرکل سازمان ملل در امور سوریه، شب گذشته وارد تهران شد. وی در جریان سفر به تهران با برخی از مقام‌های کشورمان درباره مسائل سوریه دیدار و گفت‌وگو خواهد کرد. سفر نماینده ویژه دبیرکل سازمان ملل در امور سوریه به ایران در آستانه برگزاری ششمین نشست آستانه صورت می‌گیرد. این دیپلمات برجسته سازمان ملل در اولین روز از حضور خود در ایران، امروز دوشنبه با محمدجواد ظریف، وزیر امور خارجه و حسین جابری‌انصاری، مذاکره‌کننده ارشد ایران، در نشست آستانه در مورد آخرین وضعیت بحران سوریه و حل آن از طریق گفت‌وگوهای سیاسی رایزنی و گفت‌وگو می‌کند. میستورا پیش از این به‌عنوان نماینده ویژه دبیرکل سازمان ملل در عراق (۲۰۰۹-۲۰۰۷) و افغانستان (۲۰۱۱-۲۰۱۰) و نماینده شخصی دبیرکل برای جنوب لبنان (۲۰۰۴- ۲۰۰۱)، و مدیر مرکز اطلاعات سازمان ملل متحد در رم فعالیت می‌کرد. دی‌میستورا آخرین‌بار ۱۰ مردادماه ۱۳۹۶ به تهران سفر و با مقام‌های جمهوری اسلامی ایران درخصوص بحران سوریه دیدار و گفت‌وگو کرده بود. استفان دی‌میستورا، سیاست‌مدار سوئدی - ایتالیایی و عضو سابق دولت ایتالیاست که سابقه ۴۰ ساله فعالیت در قسمت‌های گوناگون سازمان ملل متحد را در پرونده خود دارد. ششمین نشست آستانه طبق آنچه که اعلام شده، در شهریورماه (اواخر ماه آگوست) برگزار می‌شود.